

Nr 243

Av herrar **Gustafson** i Göteborg och **Königson**, *angående viss ändring av bestämmelserna om beskattning av traktamentsersättningar.*

De traktamenten som utgår i statlig tjänst blir aldrig föremål för beskattning. Dessa traktamenten är utmätta för att täcka de med tjänsten förenade merkostnaderna, och man har förutsatt, att merkostnaderna och traktamentena alltid täcker varandra. Denna legala schablon har inneburit en betydande förenkling av taxeringsarbetet.

När det gäller traktamenten i kommunal eller enskild tjänst finns emellertid inte motsvarande bestämmelse. Detta har haft till följd, att sådana traktamenten blivit föremål för beskattning, även om de understigit vad staten i motsvarande fall utgivit. En del beskattningsnämnder synes vara ovilliga att medgiva något som helst avdrag på traktamentsersättningar, under det att andra inleder långa och tidskrävande undersökningar. Detta har medfört, att t. ex. linjearbetare, som är bosatta i samma kommun och har samma traktamentsersättning, beskattats olika, beroende på om de varit anställda i statliga eller privata kraftverk. Stora tjänstemannakategorier har också drabbats av denna ojämnta beskattning.

Dessa förhållanden har åstadkommit stor irritation bland berörda grupper, och frågan har upprepade gånger tagits upp i motioner till riksdagen, senast år 1955. I sitt utlåtande nr 14 hänvisar bevillningsutskottet år 1955 till stadgandet i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen, att avdrag med samma belopp som den anvisade ersättningen i regel torde böra medgivas i de fall, då ersättningen ej överstege vad som av staten i motsvarande fall anvisades. Därtill uttalade utskottet bl. a.:

»Enligt utskottets mening bör sålunda taxeringsmyndigheternas prövning i första hand avse en undersökning, huruvida uppburna traktaments- och resekostnadsersättningar kan anses överstiga vad som av staten i motsvarande fall anvisas. Därest detta med ledning av förefintliga uppgifter kan antagas icke vara fallet, torde som regel någon ytterligare specifikation på kostnaderna icke behöva införas.»

Detta uttalande synes emellertid inte ha haft åsyftad verkan. Beskattningsnämnderna arbetar i stor utsträckning på samma sätt som tidigare. Av denna anledning synes det vara nödvändigt att nu företaga en ändring i författningen för att äntligen få rättelse i de missförhållanden som existerar på detta område. Genom införande av en legal schablon för de kommunala och enskilda traktamentena skulle irritationen avlägsnas och beskatt-

ningsnämnderna kunna koncentrera sig på granskningen av de deklARATIONER, där betydande belopp kan framtagas till beskattning. Detta arbete måste anses mycket viktigare än långa utredningar om de bagatellartade belopp, som det här är fråga om.

Bevillningsutskottet har tidigare avvisat tanken att anställda i kommunal och enskild tjänst skulle få ett schablonavdrag motsvarande den traktementsersättning som utgår i jämförlig statlig tjänst, bl. a. med hänsyn till befarad risk för missbruk. Då utskottets av riksdagen godkända uttalanden emellertid ej synes ha haft önskvärd effekt, torde en omprövning av den tidigare ståndpunkten ej kunna anses obefogad. Genom en jämförelse mellan den anställdes löneförmåner och den lön som en statlig befattningshavare i jämförlig tjänst har bör man utan större svårighet kunna fastställa det belopp som utan särskild utredning från beskattningsmyndigheternas sida kan medgivas som ersättning för de med tjänsten förenade merkostnaderna. Då den som är anställd i enskild eller kommunal tjänst inte kan förutsättas ha lägre omkostnader än den statsanställda, skulle man här kunna uppnå största möjliga rättvisa.

Med stöd av det ovan anförda hemställer vi,

att riksdagen för sin del måtte besluta följande ändrade lydelse av tredje stycket i punkt 4 av anvisningarna till 32 § kommunalskattelagen:

I fråga om kommunal eller enskild tjänst skall den anvisade ersättningen upptagas såsom intäkt, och de omkostnader, som skola därmed bestridas, avföras såsom omkostnader för tjänsten eller uppdraget. Om därvid ersättningen icke förslår till kostnadernas gäldande, får bristen avföras å intäkten av tjänsten i övrigt. Härvid märkes dock, att, om det kan antagas, att den anvisade ersättningen beräknats med hänsyn till vad som skäligen kan anses normalt åtgå till täckandet av de omkostnader, som skola därmed bestridas, större avdrag än som svarar mot den anvisade ersättningen bör medgivas, allenast om det visas, att på grund av särskilda förhållanden ersättningen varit otillräcklig för sådana skäligen omkostnader. *För traktamente, som utgivits i kommunal eller enskild tjänst, skall oavsett vad ovan sagts, på yrkande av den skattskyldige avdrag för de med tjänsten förenade merkostnaderna medgivas med samma belopp som den ersättning staten i motsvarande fall anvisar.*

Stockholm den 26 januari 1956

Sven Gustafson

Ture Königson

i Göteborg